

zůstalosti souhlasí, ona pak navrhla, aby protokol ten byl v určitých směrech doplněn resp. opraven, a aby bylo projednání této pozůstalosti ukončeno, pozůstalostní soud návrhu tomu vyhověl při roku dne 28. listopadu 1921, načež byla dne 4. září 1922 odevzdací listina vydána a tím projednání pozůstalosti, o niž jde, skončeno. Nebyl tedy pozůstalostní soud také hledíc na shora uvedený výnos zemské správy politické ze dne 7. září 1919 ani oprávněn konati nějaké šetření o stavebních škodách a rozhodovati o výši náhrady za ně a jejím zajištění z pozůstalostního jmění.

Když pozůstalostní soud usnesením ze dne 7. října 1936 č. ř. 294 uložil notáři Theodoru K. v K. jako soudnímu komisaři, aby vyžádal od účastníků návrh na reální rozdělení jmění do pozůstalosti patřícího a uloženého u poštovní spořitelny (cenných papírů), předložil zástupce patronátního úřadu v C. při jednání u notáře dne 21. října 1936 dopis farního úřadu v D. ze dne 18. října 1936, adresovaný správě kostelního jmění v C., v němž jest žádáno, aby bylo z pozůstalosti děkana Jana M. zadrženo 10.000 Kč na opravy kostela, farní budovy a hospodářských budov pro zanedbání včasných oprav se strany tohoto beneficiáta. Zástupce patronátního úřadu navrhl, aby byl na onen dopis vzat při realizaci pozůstalostního jmění příslušný zřetel, a finanční prokuratura podáním ze dne 4. února 1937 navrhla, aby bylo zahájeno šetření o náhradě na opravy budov těch, způsobené nedbalostí, zaviněním neb zrušením zemřelého beneficiáta, jež jest nahraditi z pozůstalostní podstaty, a aby, pokud nebude zjištěna výše tohoto náhradového nároku, bylo 10.000 Kč z pozůstalostního jmění zadrženo a se sirotčí jistotou uloženo. Nižší soudy návrh ten zamítly, a to právem, jak vyplývá jednak z dotčených vývodů, jednak z toho, že pozůstalostní řízení bylo již skončeno vydáním odevzdací listiny dne 4. září 1922. Praví se v dvorském dekretu ze dne 30. července 1824, č. 2027 Sb. z. s., že při úmrtí duchovních obročníků mají zemské úřady vyšetřiti znalci statky a budovy zemřelým spravované a dáti zadržeti nebo zajistiti částku na jejich opravy z pozůstalosti před jejím odevzdáním dědicům. Z toho tedy plyne, že po odevzdání pozůstalosti není již toto řízení u pozůstalostního soudu právně možné. To plyne ostatně i z ustanovení § 547 obč. zák., podle něhož jest pozůstalost do jejího odevzdání zastupována opatrovníkem anebo přihlášenými dědici, kdežto tím, že byla odevzdána dědicům, přestala býti právní osobností (rozh. č. 9282 Sb. n. s.).

Čís. 16296.

Nejednal-li exekuční soud při rozvrhovém roku o knihovní pohledávce přihlášené postupníkem, ježto postupník prohlásil, že předloží do určité lhůty doklady o postupu, jest zadní knihovní věřitel, který nepodal odpor, oprávněn k rekursu do rozvrhového usnesení příkazujícího postupníkovi přihlášenou pohledávku pod podmínkou, že dodá do určité lhůty doklady o provedeném postupu, jinak že bude částka přikázána zadnímu knihovnímu věřiteli.

Uplynula-li lhůta v době rozvrhového usnesení, bylo v něm vysloviti, zda postupník splnil onu podmínku.

(Rozh. ze dne 15. září 1937, R I 857/37.)

Exekuční soud rozvrhuje nejvyšší podání za opětně exekučně vydraženou nemovitost, přikázal rozvrhovým usnesením ze dne 13. března 1937 pohledávku 2.000 Kč, zajištěnou na dotčené nemovitosti pro Č-ckou záložnu, Marii M. z důvodu tvrzeného postupu této pohledávky, a to pod podmínkou, že dodá do 14 dnů po rozvrhovém roku (konaném dne 19. února 1937), t. j. do 5. března 1937 doklady o provedeném postupu, a neučiní-li tak, že bude částka 2.000 Kč přikázána tak, že bude polovice, t. j. 1.000 Kč, připadajících na polovinu Františku P. připsanou, nebo její přiměřená část přikázána Dr. Karlu T. v pořadí jeho kauční pohledávky pod C 139 váznoucí a druhá polovice, t. j. 1.000 Kč nebo přiměřená část, připadající na polovici Janu P. připsanou, rovněž Dr. Karlu T. k částečnému uspokojení jistiny pohledávky dle platebního rozkazu pod C 260 nadzástavním právem zajištěné na výměnku Josefa S. Rekursní soud nevyhověv rekursům vymáhajícího věřitele a Dr. Karla T., potvrdil v té příčině napadené rozvrhové usnesení. Důvody: Stěžovatelé namítají, že postupnice Č-cké záložny Marie M. nepředložila proti předpisu § 210 ex. ř. postupní listinu při rozvrhovém roku, nýbrž až po něm, a že jí proto částka 2.000 Kč neměla býti přikázána. Jejich rekursy nejsou však podle názoru rekursního soudu důvodné. Podle § 234 ex. ř. nelze přihlížeti k těm důvodům rekursu, jimž mohla býti zjednána platnost podáním odporu ve smyslu § 213 ex. ř., a to zejména tehdy, jestliže se odporuje tomu, aby se přihlíželo k nárokům, které jsou buď přihlášeny, nebo jsou patrné z veřejných knih, nebo odporuje-li se výši částek požadovaných na jistině a příslušenství. O takovéto případy v souzeném případě nejde. Marie M. (postupnice) přihlásila svým jménem nárok na pohledávku zapsanou pod pol. C 111 pro Č-ckou záložnu a prohlásila, že do 14 dní předloží doklady o postupu. Prvý soud jí požadovanou lhůtu ihned při roku povolil. Oba stěžovatelé byli při roku osobně přítomni a přesto nepodali odpor proti jejímu přihlášenému nároku, takže pozbyli oprávnění k rekursu. Nemůže se proto rekursní soud věcně zabývati otázkou opožděného předložení postupní listiny.

Nejvyšší soud k rekursu Dr. Karla T. zrušil v napadené části usnesení obou nižších stolic a uložil prvému soudu, aby o přihlášce Marie M. dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Pod C 111 ve vl. č. 102 poz. knihy pro kat. území D. V. vázlo zástavní právo za pohledávku Č-cké záložny v částce 2.000 Kč a za vedlejší závazky do výše 200 Kč. Uvedená věitelka nepřihlásila při rozvrhovém roku, konaném dne 19. února 1937, v dotčeném pořadí nic, přihlásila však částku 2.000 Kč s přísl. v tomto pořadí Marie M. a

uvedla, že jí přihlášená pohledávka byla postoupena a slíbila předložit o tom do 14 dnů doklady. V protokole pak jest uvedeno: »Nedodá-li do 14 dnů tyto doklady, nebude k této pohledávce přihlíženo.« O tom, zdali byl podán odpor proti přihlášce, neobsahuje nic ani protokol, ani vyjádření Č-cké záložny o postupu. Dne 5. března 1937 předložila Marie M. postupní listinu ze dne 7. ledna 1928 o postupu částky 1.000 Kč s příslušenstvím do výše 100 Kč, dne 9. března 1937 pak prohlásila u soudu, že pohledávka 2.000 Kč byla asi před 3 lety postoupena její matce Marii M. a žádala, aby byla částka z této knihovní pohledávky uvolněná vyplacena právě jmenované Marii M. Dále uvádí, že na dalších 1.000 Kč má také nárok, protože jistina 2.000 Kč byla zapravena z jejích peněz. Marie M. byla ještě jednou předvolána k soudu s Františkem P., avšak nedostavila se. František P. (bývalý knihovní vlastník ideální polovice vydražené nemovitosti) dne 13. března 1937 uvedl, že není správné tvrzení Marie M., že jí byla postoupena i druhá polovice kauční pohledávky.

Poté byla rozvrhovým usnesením ze dne 13. března 1937, když už uvedená prohlášení byla učiněna a postupní listina ze dne 7. ledna 1928 soudu předložena, přikázána částka 2.000 Kč Marii M. podle tvrzeného postupu k úplnému uspokojení jistiny s tou podmínkou, že dodá do 14 dnů, t. j. do 5. března 1937 doklady o provedeném postupu, jinak že částka 2.000 Kč bude přikázána dalším knihovním věřitelům, t. j. Dr. Karlu T. za jeho pohledávání a v jeho pořadí. Rekursní soud nevyhověl rekursu, protože stěžovatel přítomný osobně při rozvrhovém roku nevznesl odpor proti přihlášenému nároku.

Z toho, co bylo uvedeno, jest patrné, že se při rozvrhovém roku o přihlášené pohledávce Marie M. vlastně nejednalo. Jestliže ona sama prohlásila, že dodá do 14 dnů doklady o tvrzeném postupu, neměli ostatní účastníci už nyní příčiny podávat odpor podle § 213 ex. ř. O důvodnosti přihlášky mělo se jednat teprve, až by Marie M. předložila slíbené doklady, a teprve po jejich přezkoušení by se oprávnění mohli rozhodnouti, podají-li odpor proti této přihlášce. Jestliže se takto nejednalo, nelze stěžovateli odepřít právo k rekursu podle § 234 ex. ř.

Ale rozvrhové usnesení nerozhoduje přímo o přikázání přihlášené pohledávky, nýbrž činí tak podmíněčně, přikazujíc částku 2.000 Kč Marii M., bude-li jí podán doklad o postupu do 5. března 1937, kterážto lhůta v době usnesení (13. března 1937) již uplynula. V rozvrhovém usnesení bylo vysloviti, zdali Marie M. splnila uvedenou podmínku. Tak, jak rozvrhové usnesení zní, nemůže býti co do této částky vykonáno, nýbrž vyžaduje nové rozhodnutí, komu se částka 2.000 Kč přikazuje. Z vyložených důvodů byla usnesení nižších soudů zrušena a soudu prvé stolice uloženo, jak shora uvedeno.

Čís. 16297.

Jestliže byla vydražena pouze ideální polovice nemovitosti, zatížené služebností bytu, a služebnost ta byla vymazána, ježto ji vydražitel podle dražebních podmínek nepřevzal, zaniká služebnost jako věcné právo